

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. november 11-én.

Textus: 147. zsoltár 1-6. verse

„Dicsérjétek az Urat! Milyen jó Istenünkről énekelni, milyen gyönyörű a szép dicséret! Felépíti Jeruzsálemet az Úr, összegyűjti a szétszóródott Izráelt. Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket. Megszabja a csillagok számát, nevet ad mindegyiknek. Nagy a mi Urunk, és igen erős, bölcsessége határtalan. Támogatja az Úr az alázatosokat, de porig alázza a bűnösöket.”

Kedves Testvéreim!

Igehirdetési sorozatunkban ahhoz szeretnénk segítséget nyújtani, hogy megtanulhassuk: mit tanít az imádságról a Szentírás. Milyen fontos részletei vannak, ami nélkül nem teljes egy-egy elmondott könyörgésünk. Ezeknek az elemeknek a sorában első a dicsőítés, aminek szép példája ez a felolvasott 147. zsoltár.

Mit jelent ugyanis a dicsőítés? Azt, hogy Isten lényét, méltóságát és tetteit értékelő módon elismerem. Megállok az imádságomban, és igyekszem a Mindenhatóval kapcsolatba kerülni. Ez pedig nem megy más-ként, csak úgy, hogy tételesen felsorolom azt, miért tartom az Örökkévalót Istenemnek. Ha ugyanis ezt nem teszem meg rögtön az imádságom elején, akkor elképzelhető, hogy minden célt téveszt, amit elmondok, amit kérek.

Tudom, hogy a példa nem jó, de gondoljunk csak bele abba a helyzetbe, amikor egy nagyon szép esküvői alkalmon vagyunk együtt, és éppen eljutottunk az esküvő legszebb pillanatához, ahhoz, hogy az eskü elmondásával nyilvánosan is kimondja az ifjú vőlegény a menyasszonyának, hogy szereti. Amikor pedig az esküszövegben odaérkezik, hogy a menyasszony neve elhangozzon, akkor egy másik név jut az eszébe, és azt mondja ki hangosan. Mi lenne ennek a következménye? Az, hogy nem jönne létre a házasság. Tudom, hogy a példa nem jó, de mégis értsük most ezt megfelelően. Amikor nem a dicsőítéssel kezdünk, nem azzal, hogy Istent magát a magunk számára körülírjuk, akkor célt téveszt mindaz, amit elmondunk.

A felolvasott zsoltárban, és még nagyon sok másik zsoltárban is, azzal kezdi az imádkozó, hogy felsorolja Isten tetteit és elmondja, hogy Őt milyennek látja. Bölcs, hatalmas, nagy és erős. Elmondja, hogy mennyi mindent megtett a világért, a népért, és minden emberért. Pontosan ugyanazt teszi, mint amit a mai modern dicsőítő énekek is, ahol mindezt egyes szám első személyben hallhatjuk. Hadd hozzak néhány példát. „Az én Istenem erős hatalmas Isten, nincs olyan, mit Ő nem tehet.” Egy másik ének így fogalmaz: „Egyedül csak Te vagy, akinél a szív lecsendesül”. Bár a sort nagyon sokáig lehetne folytatni, most csak még egyet hadd említsek: „Erőt adsz minden helyzetben, Te vagy a kincsem, életem, Te vagy a mindenem. Kereslek, mert oly drága vagy, nincs mivel pótolhatnálak, Te vagy a mindenem.” A dicsőítésben tehát semmi más nem történik, csak felsorolja az imádkozó, hogy kicsoda Isten, és mit látott meg a saját életében róla.

Láttam egyszer egy filmet, amiben az egyik házaspár arra tanította meg a másikat, hogy miként lehet elmondani a másik pozitív dolgait. És elkezdték a felsorolást, hogy a jóságod, az intelligenciád, a szépséged, az erőd. Nem tettek semmi mást, mint elmondták a másiknak, hogy mi az, amit említésre méltónak találnak, ami miatt megszerették. Istent dicsőíteni ezt a felsorolást jelenti. Elmondom, hogy Ő mit tett a világért és az embervilágért. Természetesen nem tudom magamat sem kivonni belőle, mert én is része vagyok a teremtettségnek és az emberi közösségnek. Dicsőítés nélkül nem látom, hogy kicsoda az az Isten, akit megszólítok.

Mik ezek, amelyeket a felolvasott zsoltár segítségképpen elénk ad? „Felépíti Jeruzsálemet az Úr, összegyűjti a szétszóródott Izráelt.” Isten összegyűjti azt, ami szétszóródott. Ez a mondat, az életet és a Mindenhatót reálisan látó embernek a mondata. Van a szétdobáló, aki mindent összezavar. Ott van a Sátán, akinek az a célja, hogy ne is találjuk meg a dolgainkat. Az a célja, hogy minden összekeveredjen, hogy ebben a káoszban örüljünk, ha élünk. Arra végképp ne legyen erőnk, hogy Istenhez odataláljunk.

Amikor imádságban mégis sikerül Istenhez közel kerülnünk, akkor az ezt a megfogalmazást adja elénk. Ő összegyűjti azt, ami szétszóródott. Egy másik kifejezéssel élve mondhatom azt is, hogy Isten mindent visszarendez. A szétszóródott népet összegyűjti. Azokat a híveket, akik esetleg eltávolodtak tőle, azokat ismét magához hívja. Az életemben lévő minden rendetlenséget a helyére teszi.

Ahhoz tudom ezt hasonlítani, mint amikor a gyermekünk játszik a szobában és iszonyatos rendetlenséget csinál. A játékok szanaszét hevernek a földön. Talán még a székeket is egymás mellé rakta és az ágyneműt is levette az ágyról, hogy kis sátrat építsen magának. A szülő belép és kis híján a szívéhez kap, hiszen ilyen rendetlenségben sem játszani, sem lépni nem lehet. Pár perc múlva azonban vendégek érkeznek, és a szobának rendben kell lennie. Mi történik ekkor? Az édesanya, vagy az édesapa rendet rak a gyermeke helyett.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2018. november 11-én.

Minden visszakerül arra a polcra, ahová való. Amikor megvalljuk és kimondjuk, hogy a mi Istenünk rendet rakó, összegyűjtő Isten, akkor ezt valljuk meg. A kaotikus, rendezetlen, számomra átláthatatlan életemet is képes rendezni, kiegyenesíteni, és abban megnyugvást adni.

A második ilyen dicsőítés téma így hangzott: „Meggyógyítja a megtört szívűeket, és bekötözi sebeiket.” Isten bekötözi a sebeket. Nyugodtan mondhatom: minden sebet. Nincsen olyan emberi élet, amelyben ezt ne tudná végbevenni. Lehet, hogy elő jönnek bennem olyan érzések, amelyekkel nem tudok mit kezdeni, és nem tudom elhordozni. Azt gondolom, hogy ez sok egyetlen embernek, mert olyan csapások, tragédiák és fájdalmak értek, ami embertelen. Lehet, hogy vannak olyan kapcsolataim, amelyek rendezetlenek, és ezek nekem fájnak. Akár olyan kapcsolatról is beszélhetek, amelyeket nem sikerült rendeznem, mielőtt a másik meghalt. A sort megint csak nagyon sokáig folytathatom, akkor sem jutok máshova. Isten ezeket a sebeket is begyógyítja. Az én fájdalmaimat is, az én nyomorúságaimat is.

Isten begyógyít minden sebet. Ezt elhinni, életünknek legnagyobb ereje. Olvastam egyszer egy történetet egy asszonyról, aki rengeteg sebet kapott az életében. Édesanyja, amikor megszületett, a kórházban hagyta, ezért a nagyszülei nevelték. Amikor aztán az édesanyja 6 évvel később férjhez ment, akkor magához vette a lányát. A családi élet látszólag rendben zajlott, ám az édesanya ötször kísérelt meg öngyilkosságot. Hála Istennek mindegyik alkalommal sikertelenül. Az asszony, akiről a történet szólt, szintén tett kísérletet arra, hogy az életét elvesse. Az alkohol rabjává vált, különböző balesetek érték, rengeteg titokkal kell együtt élnie, hiszen nem is tudja, hogy ki pontosan az édesapja. Legnagyobb vágyként pedig azt fogalmazta meg, hogy mennyire jó a hívő embereknek, mert nekik könnyebb ezeket a fájdalmakat elhordozni. Isten begyógyítja a sebeket. Amikor ezt a dicsőítésben kimondom, akkor az egyik legnagyobb erőforrásomról vallok.

„Meggazbja a csillagok számát, nevet ad mindegyiknek. Nagy a mi Urunk, és igen erős, bölcsessége határtalan.” Amikor a teremtésre nézünk, akkor ezt mondjuk ki a Mindenhatót dicsőítve: nagy a mi Istenünk. Ezzel egy időben azt is megvalljuk, hogy mi hozzá képest parányiak vagyunk. Azt is kimondjuk, hogy Ő az, aki mindent megalkotott. Nincsen ebben a teremtett világban, ami ne mutatná meg Őt. Ahogyan egy dicsőítő ének mondja: „Róla beszél fű, virág, Verebek és pacsirták, Rügyező és lombos fák, A simogató szél. Énekel a tarka rét, Patak, folyó, vízesés, Napsütéses kéklő ég, Ő a békesség! Érzem én is jóságát, Szeretete illatát, Béke legyen mindenkivel, Nála öröm vár! Béke legyen mindenkivel: Jézus Úr, Király!”

Isten nagy! Azt hiszem, hogy a törekenységünk érzésében ez adja a legnagyobb biztonságérzetet. Lehet, hogy bármikor történhet velem valami rossz. Lehet, hogy bármelyik pillanat lehet az utolsó. De mindez nem számít, mert ahhoz az Istenhez tartozom Jézus Krisztusban, aki a legnagyobb. Imádságom elején ezt megvallva, már ki is mondtam Istent dicsőítve, hogy minden rendben van.

Az utolsó téma, amit érint ez a dicsőítő zsoltár, az így hangzott: „Támogatja az Úr az alázatosokat, de porig alázza a bünsöket”. Ahogyan Jézus mondta: „Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.” (Lukács evangéliuma 14.11) A dicsőítésnek ez a mondata azt fogalmazza meg, hogy tudom, nem állok Isten fölött. Soha, semmilyen helyzetben. Akkor sem, hogyha az életemben nekem kell a fájdalmakat elhordozni. Akkor sem, hogyha úgy vélem, én tudom a legjobban, hogy mi kell nekem. Akkor sem, ha az a gondolat motoszkál bennem, hogy tudom mire vagyok képes.

Isten az alázatosakat felemeli, de a bünsöket porig alázza. Ez a mondat is Istenről szól. Ez is a hívő ember tapasztalata. Aki azt gondolja magáról, hogy ő Isten felett áll, azt Isten megalázza. Az elmúlt héten, az egyik bibliaórán élém került az a történet, amikor Jézus készült a halálára. Amikor pedig elmondta a tanítványoknak, hogy mi vár rá, és hogy az összes tanítvány el fog futni, akkor Péter azt mondta: „Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Péter azt gondolta, hogy ő még Jézusnál is nagyobb. Ő még a Mesternél is jobban tudja, hogy mennyire erős a hite. Péter gondolatban magát Jézus fölé helyezte. Amikor pedig háromszor is megtagadta mesterét, és Jézus ránézett, akkor keservesen sírva fakadt, mert rájött, hogy mit is tett valójában. Isten az alázatosakat felemeli, de a bünsöket porig alázza.

Azt hiszem, Kedves Testvéreim, hogy nagyon sokáig lehetne értékelni ennek a zsoltárnak a mondanivalóját, azt a részét is, amit most nem vettünk végig. Nagyon sok mindent lehetne végiggondolunk a saját életünkre nézve is, hogy miért dicsőíthetjük mi Istent. Amikor tehát bemegyünk a mi belső szobánkba, és imádkozunk, akkor gondoljuk végig, hogy milyen a mi Istenünk, soroljuk fel mindazt, amit róla tudunk, és dicsőítsük Őt mindenért!

Amen!